

Fredag 4 juni

Utkommer fredagar

1993 19:e årg.

Lösnummer 2 kr

Sommarlov

Detta VB-nummer är det sista före sommaren. Nästa nummer utkommer fredagen den 11 augusti och produceras två dagar tidigare. Ni är välkomna med bidrag.

Gissningsvis kommer VB:s långa EG-debatt att fortsätta i olika former. Rimligtvis får vi även se mer av Skånedebatten. Vänsterpartiet medverkar just nu i ett flerpartiinitiativ för att få till stånd ett enhetligt Skåneparlament, med borttagen gräns mellan L och M län, sammanslagna landstingsfunktioner m.m., allt i syfte att vinna rationaliseringsfördelar men framför allt att stärka landsändan inför beslutsfattare i Stockholm och Bryssel. Men därmed kommer man in på frågor om Skånes historia och identitet, och därom finns olika åsikter.

Detta nummer skickas utöver till vanliga läsekreten till övriga v-medlemmar i Skåne, med ett undantag. Vi har glädjande nog fått in bidrag från flera skribenter utanför Lund och har information om sommaraktiviteter som kan vara till glädje för många.

F.ö. kan nämnas att VB sen förra numret har omnämnts positivt i så väsensskilda publikationer som *Arbetet* (ober s) och *Methodological Studies on Lung Deposition*. Vi tackar.

Mårtenstorget

På initiativ av grönsakshandlarna och blomsterförsäljarna har fastighetsnämnden beslutat att tygla övrig torghandel, den som brukar finnas längs torgets nordsida. Hädanefter skall torgstadgan strikt tillämpas, vilket effektivt hindrar största delen av all försäljning utom just blommor och gränsaker.

Visserligen har det ibland blivit väl vildvuxet, och det säljs mycket krimskrams, men det finns också seriösa konsthantverkare som nu berövas sin möjlighet till exponering. Trevliga saker som skivor och gamla böcker ryker också. Det enorma folklivet längs det norra stråket visar ju faktiskt att försäljningen där uppskattas av Lundaborna. Det hela känns trist, och som ett påtagligt utslag av de nu så populära särintressena.

För den som vill reagera mot beslutet kommer namnlistor att finnas tillgängliga just på nordsidan av torget nu på lördag.

Cloë

EG-samtal med Bodil Boserup

Under pingsthelgen deltog vi, tre kvinnor från vänsterpartiet i Malmö, i en studieresa till EG-parlamentet i Strasbourg. Med på resan var också Bodil Boserup. Bodil representerade Socialistisk Folkeparti i parlamentet 1979-1989. Holger K. Nielsen, SF:s nuvarande ordförande, var politisk sekreterare åt Bodil under hennes första år där.

Vi talade mycket med Bodil under resan, om hennes år i parlamentet och om hennes syn på EG/EU. Här följer ett litet referat av detta samtal.

Efter alla dessa år med erfarenheter av EG-samarbete tycks hon ha en mycket kritisk inställning till EG/EU. Vi frågar henne varför.

Därför att själva fundamentet i Romtraktaten är den fria konkurrensen, svarar Bodil. Där talas om kapitalets frihet, dvs. om friheten att utväxla kapital, varor, tjänster och arbetskraft, det som brukar kallas de fyra friheterna. Där står ingenting om människors frihet från fattigdom och sjukdom.

Mende som har skrivit traktaten är ju inga onda människor, menar Bodil. De är politiskt övertygade om att deras syn är den rätta; om man bara ger marknaden full frihet så blir allting bra. Det är traditionell borgerlig politik. Det tror hon inte på. Men just nu finns det tyvärr majoritet för en sådan politik.

Man kan förundra sig över att franska socialister har varit med



om att utarbeta Romtraktaten. Det enda ställe i traktaten där hon kan se spår av socialdemokratisk politik är i § 119 som handlar om att "kvinnor ska ha samma rättigheter och lika lön som män".

Så länge EG-bygger på ett sådant fundament blir det omöjligt att



åstadkomma förändringar som på något sätt begränsar kapitalets frihet. Till och med små ändringar stöter på stora problem. Bodil nämner som exempel ett förslag från 1979 om arbetares rätt till insyn i och information om företagens planer som avlogs därför att det stred mot kapitalets frihet.

Många socialdemokrater som säger ja till EG gör det därför att de vill ha en politisk motkraft till marknadskrafterna. Vi bad Bodil kommentera detta.

Hon svarade: Socialdemokrater menar ofta att man kan lösa problem med hjälp av gemensamma regler för arbetets organisation, för rättigheter på arbetsmarknaden som rör t.ex. arbetstid, semester, sjukförsäkring, arbetsmiljö och rätten att bilda fackföreningar. Många problem kan lösas på det sättet, men det verkar konstruerande på det nuvarande samhället eftersom det inte påverkar kapitalets rätt att leda och fördela arbetet. Visst ger det bättre villkor för arbetet, men dessa gemensamma regler för att säkra arbetskraftens rättigheter behövs vi inga överstatliga beslut för. De kan fattas i de enskilda länderna. Om de rika nordiska fackföreningarna vill solidarisera sig med arbetarna i andra länder så är det fullt möjligt utan EG/EU.

Ulla Browne
Elisabeth Hellman
Inga Malmros

Lönsbodalägre tar form

- Har vänstern ett svar på dagens kris?

Den frågan tänker sig arrangörerna av Skånedistriktets sommarläger i Lönsboda ska löpa som en röd tråd genom årets politiska och ideologiska samtal på lägret. Förmiddagens diskussioner börjar ta form. Inledarna är vidtalade. Följande är något av innehållet.

Vänstern i södra Skåne har en egen folkhögskola i Kvamby av betydande format och i häftig tillväxt. Vad vill vi med den? Skolans rektor Bengt Hall leder en diskussion.

Carin Högstedt, partistyrrelseledamot och kommunalpolitiker från Växjö, berättar om det partiövergripande projektet Bacchi

dötrari Växjö: "Kvinnligt nätverk - en strategi för förändring".

Vi hoppas också få höra mer om utåtriktad vänsterpolitik i Växjö, eftersom Carin tillsammans med Lennart Värnby tillbringa enkväll på lägret.

Jörn Svensson, sommarboende på rimligt avstånd från Lönsboda, ger sin syn på partiets nuvarande kurs, "Vem ska nu ta ledningen och makten?"

Vilka lärdomar kan man dra av Socialistisk Folkeparti i Danmark? Vilmer Andersen belyser partiets uppgång och utförskäde, splittringen i EG-frågan och samarbetet med vänsterpartiet i Malmö. Eventuellt besöker en av SF:s folketingsledamöter Lönsbodalägret.

Samhälle för alla eller bara för några. Bernt Lundgren leder med utgångspunkt från den stalliga handikapputredningen en diskussion om resursfördelning och ekonomiska ramar i en ekonomi i kris.

Formen är som vanligt diskussioner under tältduk på förmiddagarna, där de ovan nämnda fungerar som inledare. Men även kvällarna har sina givna tillfällen till intressanta utvecklingar. Lägerarrangörerna tror sig om att kunna bjuda på allsång med dragspel, spökrunda, fest, något om den malmöitiska högerns härjningar och dessutom spana in hur det är att driva en bokhandel.

Eftersläntare kan anmäla sig till Lars Nilsson, tel 046 - 14 96 14. Lägret börjar lördagen den 24 juli och slutar söndagen 1 augusti.

Lite tankspridda anteckningar från Folkuniversitetet

på Skeppsholmen i Stockholm 20–22 maj 1993

Ormboet eller spaghetti

Lucifer beklagar sig över motorvägslandskapet vid Höjebromölla i förra VB. Vi är de första att hålla med om hans saknad över jordkilen ner mot Höje å, som gav kontinuitet med jordbrukslandskapet mellan Malmö och Lund.

Men vi kan inte dela hans uppfattning att vänstern och de gröna inte gjort något för att förhindra ormboet. Ty vägverkets behandling av arbetsplanen för "Trafikplats Höjebromölla" har fått lida av grus i maskineriet många gånger till följd av vänsterpartiets agerande i kommunalpolitiken. Vänsterpartiets besvär avgjordes inte förrän av regeringen, och vägen dit var ingalunda rak.

När arbetsplanen för ormboet var upp för yttrande i byggnadsnämnden, fick Thomas Schlyter (v) majoritet för en protest mot att cykelvägen i gamla Malmövägens sträckning skulle försvinna och att en vägport skulle fyllas igen. Nämnden återopade, på Thomas förslag, att det kulturhistoriska sambandet mellan Lund och Malmö i den gamla allén skulle gå till spillo, och att cykelvägen skulle bli mycket längre.

Vägverket brydde sig inte om vad Lunds byggnadsnämnd sa, och eftersom tjänstemän på stadsarkitektkontoret tyckte det var pinsamt att bråka, såg de till att nämnden inte överklagade länsstyrelsens beslut.

Thomas gick då själv in till regeringen, tillsammans med en rad boende i de sk Bergströmshusen, med överklagande vari byggnadsnämndens yttrande återopades. Givetvis avslogs besvären, eftersom borgare, sossar och bönder i Staffanstorps kommun ville ha spaghettiöran. Det har Thomas fått dåvarande kommunikationsminister Georg Anderssons (s) namnteckning på. Det är ett par år sen nu.

Om detta skrevs pliktskyldigast smånotiser på Malmötidningarnas lundaside, möjligen också i VB. Sannolikt gav det trots allt mer grus i maskineriet än om vänsterns ledamöter hade lämnat sammanträdena i protest. Att inte massmedia eller allmänheten reagerar hårdare än de gör, måste bero på bristande kulturhistorisk bildning, inklusive en alltför positiv inställning till bilismen.

Järnväg istället – tro det?

Den grädd på vägmoset i form av järnvägssatsningar som de olika storstadspaketerna utlovar är givetvis inte annat än ägnad att blanda bort korten. Särskilt tydligt visas detta när nattåget mellan Malmö och Gävle ska försvinna helt till hösten. Det blir att ta flyget eller byta tåg i huvudstaden i arla morgonstunden.

Strax före klockan tio utanför Blå Teatern samlas vi i sommarsol och böljeskvalp. Vi som för tjugo år sen var i blomman av vår ålder; vi haver nu changerat, blivit gamla, halvgamla och urgamla. "Var blev ni av, ljuva drömmar" osv? Tja – här är den: den socialistiska drömmen – grånad, böjd och orkeslös.

Men det var sprutt på blåsorkestern som konserterade. Med inlånade förmågor från Lund meddelades det. Av Torbjörn "Pangloss" Tämnisjö, som höll små presentationer av blåsorkesterns musikstycken och fyndigt knöt en musiken till föreläsningssåhörarnyttan. Lena Granhagen läste dikter ur ett gulnat häfte – om socialismens nödvändighet. Poetens namn uppfattade jag inte, men jag gissar på någon av DD:s dåtida dissidenter...

CH

Så blev det dags för C.H. Hermansson att "inviga" Sommaruniversitetet och föreläsningarna drog igång. Tillsammans med ett fyrtiotal andra pensionärsliknande personer hörde jag CH tala under rubriken "Vad blev det av socialismens idéer?" Bra fråga, som man säger nutilldags.

Hermansson drog partihistoria; varför då? Vi som satt där, var redan insatta. Av socialismens idéer fanns kvar – enligt föreläsaren – idén om arbetarrörelsen som ett "alternativ till det kapitalistiska klassamhället". Måda?

Israel

Samma dag på eftermiddagen – Joachim Israel om Martin Buber. Det gav nånting att bita i.

Om Martin Buber vet jag fortfarande just ingenting. Intresset väcktes ganska nyligen genom en artikel om honom av just Joachim Israel. Han har också skrivit en biografi, *Martin Buber*, utkommen av trycket under detta år. Filosof och socialist – ja – men därtill troende och förespråkare för en människans dialog med det gudomliga. Joachim citerade: "Socialism utan religiositet är som en kropp utan själ; religiositet utan socialism är som en själ utan kropp."

Välformulerat och fyndigt. Det brukar göra mig misstänksam, men detta svalde jag. Sekulariseringen har farit illa fram med oss; gjort oss enbenta eller kanske träbenta.

Martin Bubers "credo" som heter Jag och ju kom ut 1923 och på svenska 1963. Där säger han bl.a. att inget jag kan existera utan ett du, som också är ett jag. Och uppfattas som ett jag. Jag och det är en vanlig, högst tillåten och önskvärd kombination i denna tid som styrs av nyliberala idéer: att maximera egenytan och

fördeliga (förtjningliga, sa Marx): en arbetande människa blir arbetskraft.

Vem hade trott detta bara för några år sen? Att man en gång under ett marxistiskt sommaruniversitet skulle få lyssna till en troende jude och marxist som talar om nödvändigheten av att leva ett rättfärdigt liv.

Therborn

"Den internationella arbetarrörelsen inför 2000-talet" var ämnet för Göran Therborns föreläsning som började med en återblick på det snart fösvunna århundradet, av Therborn kallat arbetarrörelsens sekel. Han underströk sambandet med franska revolutionen, sa att förutspådda proletära internationalismen inte blivit av, vilket gör arbetarrörelsen till en europeisk företeelse.

Therborn visade på fyra anledningar till arbetarrörelsens uppkomst:

1. Individualisering – min rätt att kräva min rätt.
2. Sekularisering – min rätt att att kräva min jordiska rätt, inte bara hoppas på frälsning.
3. Etnisk homogenitet – inom Europa.

4. Den förborgerligade staten.

Inför nästa århundrade uppstår i Europa en ny klassstruktur ur massproduktionsamhället. Ur överflödet väljer människan själv efter sina behov. I Brasilien formas nu en arbetarrörelse i traditionell bemärkelse och av massformat. I Sydafrika pågår en snabb facklig utveckling och organisationsgraden ligger på cirka 40%. I Sydkorea har under senare år uppstått en militant arbetarrörelse.

Remarkabelt är att religiösa rörelser på olika håll i världen allierar sig med arbetare.

Myrdal

En historisk tillbakablick först – svårt för mig att hänga med – tyskmotviljan har verkat hämmande på intresset för landet. Det är just sånt som är vänsterns misstag, enligt Jan Myrdal. Motviljan gjorde att vi avhöll oss från att läsa vad högem skrev och många förblev okunniga. "Det är nödvändigt att läsa Hitler", sa Myrdal.

Redan det bismarckska riket, som sen blev ett preussiskt rike, hade ambitionen att dominera Europa. Tyskarna förlorade första världskriget men det förändrade ingenting – egentligen. Målet var ett organiserat Europa under tysk ledning. Tyskland av idag har uppnått målet från första världskriget, Frankrike pretenderar inte på att vara Europas stormakt. England har hamnat i periferin.

På en fråga om nynazismen i Tyskland, svarade Myrdal: "Jodå,

det finns högerextremister, men de är inte så farliga... Tyskland måste reproducera sig genom invandring och därför kan invandrarfientligheten inte tillåtas bli dominant. VAM finns i Sverige, men de är ingen politisk kraft."

Jörn

Jörn Svensson började sin föreläsning om "Det moderna klassamhället" med att påminna om den "mekaniska marxismens" syn: ett samhälle avlöser ett tidigare sorts "historisk nödvändighet", övergår till ett annat. Så går det inte till. Det är människors aktivitet eller, för all del, människors brist på aktivitet som bestämmer vad för sorts samhälle som skall komma istället.

Påståendet att arbetarklassen minskar är dubiöst. Det beror på hur man räknar. Färre industriarbetare – javisst – men de reproducerande måste också räknas in. Det finns tydliga skikt i samhället som saknar klasstillhörighet, men tendensen är att de faller neråt.

Ett nytt fenomen är "eliternas konvergens" – oavsett politisk tillhörighet ingår de förbund, tycker likadant. Inställningen till EG är ett bra exempel. Socialdemokrater i topp omfattar samma tankar som näringslivet.

Det här är inte något specifikt svenskt. I Frankrike är det fullt synligt. Vad vi ser är uppkomsten av en ny överklass.

Tillväxten av denna nya överklass understöds av medieindustrins folk. Det är eliternas värderingar som dominerar: man utgår från elitens synvinkel. Eftersom den nya tekniken för med sig krav på självständigt tänkande, på kunniga arbetare, finns det skäl för förhoppningen att en grund läggs för en humanistisk och socialistisk ideologi.

Om jag nu hörde rätt, talade Jörn om "överklass" och "underklass". I så fall skulle mellanskiktet försvinna och till största delen "falla neråt". Genom den nya underklassens storlek, dess tilltagande kunskaper och goda utbildning skulle grunden för en socialistisk utveckling kunna läggas. Ingen dum utveckling – om jag nu inte "glädje"-tolkar.

Emma

En restplats

till gamla priset, dvs. drygt 2000 kr för färd- och sovbiljetter, finns till vandrigen i Cévennerna den 4–18 juli. Vandringssektionen samlas för ett nytt planeringsmöte hos Ingrid André, Karl XI-gatan 10, måndag 14.6 kl. 20.

Huspostilla för vänstern: 4

Häromdagen citerade den borgerliga Dagens Nyheter den ännu borgerligare International Herald Tribune som sa ungefär så här: Den våldsamma och ökande arbetslösheten i västvärlden tyder på att det är något grundläggande fel med samhällssystemet, men vi vet inte vad. Det behövs en ny Karl Marx, dvs. en tänkare som kan ta ett stort, både teoretiskt och moraliskt grepp, på världen.

Detta kan vara en lämplig ingress till sista avsnittet av historikern Lars-Arne Norborgs "Huspostilla", ursprungligen författad för ett appellmöte i Lund den 8 maj.

Vem har inte – med eller utan hjälp av namnkunniga historiefilosof – någon gång funderat över frågan om historiens innebörd. Det jag då tänker på är den Stora Historien, folkens och hela mänsklighetens historia, ett stort plan som stegvis realiserats? I vår västerländska kulturkrets, sedan många århundraden präglad av judisk-kristen apokalyptik, har det sista alternativet vanligen domine-

rat. Många av oss har mött det i Viktor Rydbergs tolkning i Jubelfestkantaten 1877:

Ur nattomhöljda tider
emot ett mål fördolt för dig,
o Mänsklighet, du skrider
i seklen fram din ökenstig.

Bland dem som trodde så, fast på ett lite annat sätt, var ju också Karl Marx. Vägen utstakades från urkommunismen, ett slags paradisk men utvecklade jägarstenålder, över slavsamhället i Hellas och Rom med en liten avstickare till det asiatiska produktionssättet kring de stora flodsystemen och vidare över den medeltida feodalismen och den moderna kapitalis-

men fram till socialismen och det stora slutmålet, det klasslösa kommunistiska samhället. Israels barn var framme i Kanaan.

Det är lätt att avfärda Marx vision av historien med hjälp av lättfångna modeord. "Mekanistisk speglingsteori", "utopi", "metafysik" – det är bara att välja. Låt oss bara inte glömma den betydelse som myten faktiskt har i människornas värld och att den marxistiska historiesynen inte bara har svagheter utan också en enorm inneboende styrka.

Den gav mening och sammanhang åt historien, blev en nyckel till rationella förklaringar av samhällsförändringar. För historievetenskapen blev den det stora lyftet, som hjälpte den att ta steget från beskrivning till analys, från krönika till vetenskap. Den blev en hjälp att upprätthålla det som Ernst Bloch kallade "hoppets princip". Tack vare dialektiken, tanken att framsteget sker genom kamp och övervunna motsättningar, kunde marxismen förklara historiska bakslag utan att ge upp tron på att mänskligheten "går framåt".

Men naturligtvis fanns det också svagheter i den marxistiska visionen. Den visade sig helt enkelt inte till alla delar stämma med verkligheten. Kapitalismens livskraft underskattades (däremot inte dess förmåga att skapa rättvisa och jämlikhet). Möjligheterna att bygga socialismen överskattades också i motsvarande mån. Det blev inte så bra i de socialistiska modelländerna. Vi kom tomhända hem från den andfädda jakten på realiserade utopier. Oktoberrevolutionen visade sig inte vara det stora språnget framåt i världshistorien, och föreställningen att den var det skapade hos många en falsk och ödesdigert lojalitet mot Sovjetunionen. Utopin blev en dystopi, lyckodrommen en mardröm. Uppvaknade till verkligheten vände många socialismen ryggen. Egentligen var detta föga underligt. De enda som, ställda inför den stora demokratiska revolutionen i Europa 1898/90, kunde hålla fast vid socialismen, var de som insett att socialism och demokrati, socialism och frihet är oskiljaktiga, att socialism utan demokrati och frihet inte är någon socialism.

LAN

Aktuella subsidiaritetsfrågor

Universitetsbyggnaden har fått upp sina sfinxer eller vad de nu är och jag antar att donatorn har förtjänst-medaljen som i en liten ask. Det är en märklig byggnad och till det mest fascinerande hör de båda balanserande instrumenten i fasaden: klockan och barometern. De kan uppfattas som symboler för vetenskapens huvudlinje: här sysslar vi i första hand med saker som kan mätas. Jag har funderat på om man skulle vilja tillföra någon ytterligare symbol för universitetets verksamhet. I så fall skulle man kunna tänka sig en indikator på från vilket håll det blåser – helt enkelt en vindflöjel. Den kan få symbolisera att universitetet inte är doktrinärt principfast utan kan vara nog så följsamt i tidens frågor. Men det är lika angeläget på det personliga planet. Ofta har ju vinden fritt spelrum här på lunda slätten och det sliter och drar i klädesplaggen. En vindflöjel skulle kunna vara många av oss akademiker till hjälp när det gäller att vända kappan rätt.

Oacceptabelt

Café Finn, det nya inrestället vid Konsthallen, har föranlett en livlig arkitekturdiskussion i Sydsvenskan. Jag var inne om som hastigast häromkvällen och tyckte det var fint, speciellt med takhöjden som ger en tydlig ölhallskänsla.

Men vad jag vill varna för är det historiska arvet, som kan bli nog så ödesdigert på en offentlig mötesplats som denna. Det är således inte till att tänka på att här nypa främmande människor, säg av motsatt kön, i armen eller läret, med repliken "jag trodde det här var köttbesiktningen". Sânt kan bara inte accepteras.



Vänstern och EU

Säga vad man vill men "Lunda-vänster för EG" har fått igång diskussionen. Och den här gången är det inte de vanliga europantusiasterna av liberalmoderat snitt eller ens Timbrovänstern som är på gång utan människor som man delar värderingar med.

Jag kan acceptera en del av de argument som framförs från EG-vännerna. Det gäller då inte kontakter med hädangångna ("Marx skulle ha gillat EG") eller hänvisningar till Världsanden och Historien som nu skulle ha tagit sin boning i Bryssel. Nej, det är planhushållningsargumentet som jag är svag för. Det är väl klart att med en europeisk union kan man i princip driva t.ex. en miljö- och trafikpolitik eller en ekonomisk och monetär politik i stor skala i stället för att hatta med små nationalstater. I den meningen är EU ett socialistiskt projekt. Det finns väl ingen anledning att förneka att det appellerar till vänsterns teknokratiska sida. Det är ingen tillfällighet att Jacques Delors kallar sig socialist och det är så klart denna sida som hatas av Thatcher m.fl.

Men vänstern har ju också andra traditioner, inte minst sådana som lyftes fram kring 68. Där finns inslag av anarkism och hyllande av småskalighet och de tendenserna pekar åt rakt motsatt håll. Om man

fäster vikt vid demokrati och folkligt inflytande, hur reaktionärt det än må vara till sitt innehåll, så är Brysselstrukturen med dess tjänstemannavälde bara inte till att tänka på.

Optimistiskt

Vilka sidor av den socialistiska traditionen man betonar spelar alltså sin roll i ställningstagandet. Men frågan är om inte det också handlar om temperament och erfarenhet. Jag kan bara sucka av avund inför trons styrka när jag hör att EU skulle göra Europa socialistiskt eller ens socialdemo-

kratiskt. Finns det något som tyder på att vänsterkrafterna skulle vara bättre på att utnyttja det spelrum en Europaunion kan erbjuda? Kanske, men jag ser det inte. Kapitalet har ett så enormt försprång i förmågan att agera tvärs över de vittrande nationsgränserna att vi inte hinner fatt i första taget. Jag fruktar att vi får en halvt ostyrbar 400-miljonersstat där kapitalet och en isolerad politisk klass kan härja utan folklig kontroll. Det är tråkigt att behöva säga; det måste vara roligare att vara optimist.

Lucifer

Copacabana på Gotland

ABF och vänsterpartiet arrangerar ett nordiskt seminarium på Gotland den 21–23 juli kring ekologi, miljö och kretsloppstänkande. Där läggs inte bara grunden för vänsterns Agenda 21. Riokonferensens slutsatser konkretiseras också kring den nödvändiga resurshushållning som vi alla kan börja tillämpa redan idag. Programmet innehåller många godbitar:

– Växthuseffekten och ozonskiktets uttunnning beskrivs av meteorolog Tom Hedlund.

– Karin Lönn från Lund berättar om arbetet med V:s Agenda 21-handbok.

– Bo Wiman från Lund om hur svensk energipolitik måste bli långsiktigt hållbar.

– Steen Gade, SF i Danmark om nordiskt jordbruk.

– Hur bilismen i Norden ska minskas avslöjar Mikael Hård från Göteborg.

– Hur konsumtionen i Norden ska kunna bli hållbar – Erik Solheim, SV, Norge.

– Frihandel kontra global rättvisa och god miljö – Kenneth Hermele.

– Kretsloppstänkande i produktionen – Kerstin Gustavsson, Perstorp AB.

– Fackligt perspektiv på hållbar utveckling – Sven Nyberg, LO

– Ungdomsperspektiv på Agenda 21 – Q2000.

Seminarier är på Fröjelgården, 200 meter från Gotlands eget Copacabana. Den 22 juli får deltagarna till Almedalen för att lyssna på Gudrun Schymans sommartal.

Den som är intresserad att delta, kan anmäla sig till Vänstrepartiet, partikansliet, Kungsgatan 84, Stockholm eller kontakta Karin Svensson Smith, 046-148545.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet

NY ADRESS.....



Krusell igen. Och 30 november

Jag fortsätter att påstå att Örjan Wikander i sitt första inlägg i frågan försöker sätta in dödsstraffningen av Mikael Krusell i ett politiskt sammanhang där den inte hör hemma. Polisgripandet mot det gäng Krusell ingick i, gjordes inte för att störa en politisk meningsyttring av något slag, utan för att avbryta en misshandel. Tingsrätten konstaterade att polisen som sköt handlat i nödvärn, men betett sig oaktsamt genom att skjuta samtidigt som han sprang. Hovrätten menade att polisens handlande var försvarligt med tanke på omständigheterna, inte minst att han handlade under svår stress. Det är min uppfattning att tingsrättens domslut är det riktiga, men det är ingen lätt fråga att avgöra.

Hovrätten har säkert vägt argumenten för och emot noga, innan man avgjorde saken. Måhända har man tillämpat den betydelsefulla straffrättsliga principen *in dubio pro reo*, alltså "vid tvivel till den tilltalades fördel". Jag tror inte domstolen vägt in betydelsen av att polisen ska kunna ingripa resolut mot politiskt "farliga" element. Möjligen kan man ha tagit hänsyn till polisens förutsättningar att kunna ingripa mot brottslighet överhuvudtaget. Sådana rättspolitiska överväganden är det normalt högsta domstolens privilegium att göra, men då de allra flesta mål aldrig når längre än hovrätterna, kan man inte utesluta att dessa anser ett sådant förfarande ligga inom sin kompetens. Men detta är ren spekulation från min sida. Uppriktigt sagt tror jag inte det förhåller sig så, och fortfarande har det väldigt lite med yttrandefrihet att göra.

För att övergå till något helt annat, så delar jag Örjans uppfattning att det är fel att med alla medel försöka stoppa 30-novemberföreningens fackeltåg. I första hand därför att jag är pluralist och demokrat, och anser att även meningsmotståndare ska ha rätt att framföra sin uppfattning – så länge den inte hamnar i strid med de lagar, t.ex. *hets mot folkgrupp*, som sätter en rimlig och acceptabel gräns för yttrandefriheten. I andra hand därför att de grupper som verkar för

att stoppa tåget, framför allt de som använder våld, skapar en negativ bild hos allmänheten av begreppet antirasist. En antirasist blir en anarkist i rånarluva och skinnkläder, som bryter upp gatstenar för att kasta på polisen, bygger barrikader och vandaliserar i största allmänhet.

Jag räknar mig själv som antirasist, men har inget till övers för de omogna revolutionsromantiker och spänningssökande "anarkister" som inbillar sig att man gör en viktig politisk insats genom att stoppa tåget med våld. De flesta förnuftiga människor är säkerligen antirasister i sitt hjärta, men som förnuftiga människor tar de avstånd från våldsverkare, vare sig de är högerextremister eller vänsterextremister. För min egen del ser jag vänsterextremister som lika stora idioter som högerextremister, och som lika stora hot mot ett pluralistiskt, tolerant och demokratiskt samhälle som de senare.

När det gäller 30-novembertåget, är det min dröm att alla antirasistiska krafter kunde enas om att inte försöka stoppa tåget, utan att kanta marschvägen och visa sin avsky genom att unisont bua och vissla ut ut rasisterna. En sådan manifestation tror jag skulle ge en klar och tydlig signal om vad den överväldigande majoriteten lundabor tycker om Lars Hultén och hans anhang. Men detta lär väl förbli en dröm så länge Dum Vänster och liknande organisationer har något att säga till om.

Peter "Pidde" Nilsson

Om den tyska rasen. Svar till ett svar till ett ...

Tertium non datur skrev jag förhoppningsfullt i VB nr 19 – men det gjorde det tydligen. Jens Henriksson säger sig i nr 20 stå för sina ord: han betraktar mig fortfarande som rasist. Hur motiverar han då detta? "enligt mitt tycke finns det i artikeln en underliggande åsikt att EG är ett tyskt projekt, och vi vet ju vad tyskar vill ..."

JH:s mening är alltså den, att jag skulle hysa en särskild aversion mot den tyska rasen. Jag visste inte ens att det fanns en sådan. Han kunde med samma intellektuella skärpa ha hävdat, att jag argumenterar mot honom för att han råkar tillhöra den "socialdemokratiska rasen". Detta är ingen diskussion – det är gallimatias, och på den nivån ser jag ingen anledning att fortsätta debatten.

Örjan Wikander

Norrskensflamman

Man undrar lite över den avoghet mot Norrskensflamman som visar sig då och då i Veckobladet. Jag minns fortfarande Rolf Nilsons benämning "fortidslämning" och nu senast signaturen Anns hätska inlägg. Har vederbörande läst tidningen under senare år? INFI finns numera en bred vänsterdebatt. Tidningen är inte knuten till något speciellt parti, men den allmänna linjen följer i stort sett vänsterpartiet. Vänstern har idag inte så förfärligt många pressröster kvar. Jag tycker att det vore tröst om Flamman försvann ur debatten.

Det talas ofta om att starta nya tidningar. Vänstern ska nog vara rädd om de få som finns kvar. Låt inte de historielösa förnyarna gå borgarnas intressen till mötes genom att kväva Flamman. Den revolutionära elden får inte tillåtas falna helt och hållet. Vänsterpartiets opinionssiffior är inte så uppmuntrande just nu.

Berndt Lundin

Förhåvelse (s)?

Till den förra socialdemokratiska partikongressen skrev Jens Henriksson tillsammans med två kamrater en mäktig motion. Vi berörde den i VB och fann de framförda synpunkterna intressanta och allmänt sympatiska i sin radikalism. På en punkt opponerade vi oss. Motionsskrivarnas perspektiv var en reformerad socialdemokrati som skulle återvinna sin gamla hegemoni i den svenska politiken. Vi trodde däremot inte att socialdemokratin skulle kunna radikaliseras tillräckligt av egen kraft, men framför allt inte att den var i stånd att uppnå en bestående majoritet i dagens politiska landskap som ju grundligt skiljer sig från Erlanderepokens.

Nu skriver Jens Henriksson att hans vision är ett "socialdemokratiskt Europa". Det må vara en legitim vision för en socialdemokrat men den öppnar sej för samma invändningar. Åtminstone om man ser till Västeuropas – EG-ländernas – politiska karta finner man att distinkta radikala traditioner och idéer förutom av socialdemokrater upprätthålls av olika gröna och vänstersocialistiska partier – de senaste i huvudsak f.d. kommunistpartier som har fått se mycket av sin vision haverera men som fortfarande har egen identitet och eget berättigande. Europaparlamentet i Strasbourg visar åskådligt denna "vänsterns" tredelning.

Inte ens dessa tre strömningar tillsammans är i dag starka nog för

att knäcka den borgerliga majoriteten. Men med hjälp av ny tidända och annat kan de nog bli det, och det är ett värdigt mål att arbeta för.

Min egen vision är rödgrön, både när det gäller Europa, Sverige och Lund.

Gunnar Sandin

Hungerstrejk

Fakta kommunistiskt tank och våldskött extrologiskt

– startar den 7 juni en hungerstrejk i Lunds domkyrka. Med strejken vill man fästa uppmärksamhet särskilt på de irakiska flyktingarnas situation i Saudiarabien och man formulerar fem krav:

1. Att den svenska regeringen begär hos FN att lägre Al-Rafah i Saudiarabien ställs under FN:s kommando.
2. Att svenska tidningar och andra medier undersöker förhållandena i lägre.
3. Att en svensk undersökningskommission granskar flyktingarnas fysiska och psykiska kondition.
4. Att Rädda Barnen, Röda Korset och andra humanitära organisationer bistår barnen i Irak och flyktinglägren med mjölk och medicin.
5. Att dessa krav publiceras i den svenska pressen.

För VB:s del är alltså detta härmed uppfyllt.

Arrangör:
De demokratiska
irakiernas förening

MÖTE MÖTE



RÖDA KAPELLET. Ingen aktivitet sö 6.6. Ti 8.6: se Marianne & Tommys trevliga utskick – man kan komma direkt till skolgården; noter till Studentsången utdelas på plats. Lö 12.6: dito. Nr 101 och 250 utgår men 164 tillkommer med anl. av Skånska Teaterns förestående uppsättning av "Cabaret". Sen är värtermen slut men vi ses på blåsarlägret ...

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin och Thomas Schlyter.



Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer (11.8): Gunnar Sandin, tel 13 58 99
Vid utebliven tidning ring
Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69